

По врѣмето на Занзе, визититѣ ѝ, макаръ твърдѣ къси, не бѣхж малко приятно забавлене за часоветѣ ми на мълченето и на размислюването; като размисахъ въ идеитѣ ми други идеи, като храняхъ у мене една сладка любовъ, покривахъ съсъ една истинска прѣлѣсть злочестията ми, и ми удвоявахъ животѣтъ.

Като я нѣмаше, тъмницата станж за мене гробъ. Много дни наредъ се усѣщахъ натрупанъ съсъ меланхолия. Сичко ми омръзваше, дори и да пишѣхъ. Истина, че тѣгата ми бѣше тиха, при ветхитѣ ми разяряванѣта. Това да ли доказваше, че, обрѣгнѣлъ на злочестията, да сжмъ станжлъ по-философъ, по-християнинъ! или пакъ, че задушната горѣщина на тъмницата ми бѣше сполучила да унищожи дори и силата на скърбѣта ми! Охъ! нѣ силата на скърбѣта ми! напомнямъ си, че я осѣщахъ живо на дѣното въ душята, толкосъ дѣлоба, щото не щѣхъ, тѣй да кажѣхъ, да я испждѣж навѣнъ съсъ виковетѣ си и съсъ пригѣванѣтата си.

Да, съсъ едно дѣлго упражнене бѣхъ станжлъ способенъ да тѣрпѣж нови страданѣта, като се оставяхъ на Божиата воля. Разбирвахъ толкосъ често, че *да се оплакува човѣкъ е слабодушие*, че бѣхъ дошелъ да знамъ да въздържамъ оплакванѣтата, които що се поевявахъ, като се засрамявахъ биля за дѣто се поевявахъ.

Навикѣтъ да пишѣхъ мислитѣ си бѣше помогнѣлъ, и той, да дава сила на душята ми, да отмахнува отъ мене сѣко мечтане, да докарува по-млогото отъ обещданѣтата ми на тия заключенѣта:

Има единъ Богъ: прочее едно неизбѣжно правосѣдие; прочее сичко, което се случява, отредено е